

Vera Kissel

DE GELUKS ZOEKER

vertaald door
Roger Vanbrabant

*Voor al wie me begeleidt op mijn
zoektocht naar geluk*

**Lees ook het eerste deel:
Na de vloedgolf**

Vera Kissel
De gelukszoeker
© 2015 Dressler Verlag GmbH, Hamburg
© 2017 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Vertaling uit het Duits: Roger Vanbrabant
Oorspronkelijke titel: *Die Glückssucher*
Oorspronkelijke uitgever: Dressler Verlag GmbH
Trefw.: vakantie, verliefd, bijbaan, familie, andere culturen
NUR 285
ISBN 978 90 448 2853 5
D/2017/4124/022
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

1

Het bulderen klinkt luider giert giert is plotseling boven me sleurt me mee de vloedgolf sleurt en ik ben weg word verzwolgen.

Kom terug.

Terug in het leven.

Ik lig op mijn buik de vloedgolf sleurt me overal doorheen sleept me door het bosje palmbomen buldert het water buldert ...

Ik word wakker en lig op de vloer.

Het is al een tijd geleden dat ik van de vloedgolf heb gedroomd. Sinds Kim me heeft verteld hoe ze je voor altijd meesleurde, heb ik nog maar zelden een nachtmerrie. Wel nog als er iets onbekends op me afkomt, waar ik misschien geen vat op kan krijgen. Of als het me allemaal te veel wordt, als ik ineens voor een heleboel problemen sta. Dan is er geen ontkomen aan, dan overvalt de vloedgolf me. Gelukkig was mijn droom nu niet zo vreselijk dat ik ervan ging huilen. Anders was Anja gebogen over me heen komen staan en had ze me wakker gemaakt.

Man.

De bruiloft maakt me erg overstuur. Zou ik hier anders liggen?

Ik krabbel op. Mijn rechterwang voelt aan alsof de golf me door kreupelhout heeft gesleept. Ik tast rond op de vloer en vind het boek dat ik aan het lezen ben: *Kim* van Rudyard Kipling.

Dat heb ik geleend. Je kunt wel raden van wie, niet?

Het is nog donker. Ik wil op mijn wekker kijken, maar het nachtkastje staat niet waar het zou moeten staan. En ook alle andere voorwerpen in mijn kamer staan op de gekste plekken. Eén tel weet ik niet zeker of ik echt wakker ben of nog aan het dromen.

Ineens schiet het me weer te binnen.

Ik ben in onze nieuwe woning. En het nachtkastje staat aan de andere kant. Ik vind de wekker en kreun. Halfdrie. Ik zou nog uren kunnen slapen, de bruiloft begint pas om elf uur.

Maar.

Bij elke hartslag word ik nog wakkerder. Het zit er niet in dat ik vlug weer zal slapen. Ik schuifel op de tast naar het raam. Dat staat helemaal open. Een briesje doet de oude linde in onze achtertuin ruisen. De warme nachtlucht streelt mijn naakte huid. Als de nacht in Berlijn tropisch warm is, slaap ik in mijn boxersshort, zonder deken.

Ik ga op de vensterbank zitten. In de woning aan de andere kant van de binnenplaats brandt licht. Misschien laten de kinderhaters van een paar huizen verder net hun cockerspaniël uit. Dat beest is afgeleefd en incontinent. Als hij weer eens tegen mijn fiets heeft geplast, zal ik moeten ingrijpen. Streng ingrijpen.

Eigenlijk verbaast het me niet dat ik vannacht eng heb gedroomd. Niet alleen door de bruiloft, ook vanwege de verhuizing. In het weekend hebben we van 's morgens tot 's avonds met meubels geslept. Nooit eerder heb ik zo'n erge spierpijn gehad. Maar de nieuwe woning is wel echt een meevaller. We moesten gewoon naar de andere kant van de binnenplaats. Naar de rech-

ter zijvleugel, schuin tegenover onze oude woning. Het afgelopen jaar heb ik vaak gebeden dat het niet zou lukken als Anja, Hannes en ik weer eens vertrokken om een andere woning te bezichtigen. Ver hiervandaan natuurlijk. Waar de huur niet in de hoogte is geschoten zoals in onze buurt. De Hobrechtstraße en alles daar in de buurt horen nu eenmaal bij de hipper stadsdelen in het district Neukölln.

Maar.

Bingo.

Vlak voor onze neus kwam er iets vrij. Groot genoeg en betaalbaar. En nu zit ik in mijn nieuwe kamer op de vensterbank, die de vorige huurder had ingericht voor zijn verzameling cactussen. In warme zomernachten was dat in mijn oude kamer ook mijn favoriete plek. Maar daar zat ik nooit zo lekker. Die vensterbank was niet te vergelijken met deze. Dit is pure luxe: bijna een meter breed. Vanaf hier kan ik zelfs de vier verdiepingen naar beneden kijken zonder te beven van angst. Hoogtevrees is niet zomaar iets wat je met een vingerknip kunt kwijtraken.

Ik trek mijn benen op en krijg een goed gevoel. Ik woon nog altijd in dezelfde straat, zit nog op dezelfde school, hoeft niet door de halve stad te trekken om een vriend op te zoeken.

Maar het allerbeste van de verhuizing is het uitzicht. Ik kan onze oude woning zien, zelfs het raam van mijn vorige kamer.

Daar.

Heb je met ons gewoond.

Ik hoor de deur van de slaapkamer naast de mijne zachtjes piepen. Ze wordt voorzichtig dichtgedaan en ik hoor heimelijke stappen op de overloop.

Het kan alleen Anja zijn, want Hannes slaapt vandaag bij zijn beste vriend Tom. Anja heeft hem daarheen gestuurd. De nacht voor de bruiloft mogen bruid en bruidegom elkaar niet zien. En zeker niet met elkaar naar bed gaan.

Dat zou ongeluk brengen.

Hannes keek Anja alleen maar zwijgend aan, trok zijn wenkbrauwen op, knipoogde naar me en belde Tom op. De man is gewoon rustig. En dat is de laatste maanden echt nodig, nog meer dan anders. Hannes laat zich veel welgevalen en ik ook. Met een zwangere vrouw ruziën levert niets op.

Alleen maar tranen, heel veel tranen.

Het is ook niet niks. Vanaf morgen zullen we niet alleen met drie zijn, weldra ook met vier. Over drie maanden is het zover en ik zie me al als een echte expert de baby verschonen, hem zijn flesje geven en hem sussen. Grote broer van Paulina als me niet heel gauw een betere naam invalt. Eentje die Anja niet doet hui-
len!

Maar eerlijk ...

Ik had daar best voor kunnen bedanken. Vroeger wilde ik altijd broertjes en zusjes. Om mee te spelen. Om grappen mee uit te halen. Om Anja ook iemand anders te laten opvoeden.

Maar nu?

Wat heb ik daar nog aan?

Behalve *woelewoelewoele* en *kielekiele* kun je met zo'n pamperkaker toch niets aanvangen. Ik zal wel geen enkele nacht nog kunnen doorslapen. Keiharde muziek luisteren zal zeker in de top tien van verboden bezigheden komen te staan. Zou het middagdutje van de baby kunnen verstoren. Mama en papa zul-

len ook zonder probleem samen kunnen uitgaan. De babysitter zal immers in de kamer naast die van hen wonen. En wie weet, misschien krijgt Paulina weldra gezelschap in haar babybox ... Bij zulke vooruitzichten moet ik wel nachtmerries krijgen, toch?

Ik hoor pannen rammelen. Met een diepe zucht laat ik me van de vensterbank glijden en ik loop naar de keuken. Daar is Anja druk in de weer met potten en pannen.

‘Morgen.’

Ze kijkt me verschrikt aan. ‘Heb ik je wakker gemaakt?’

‘Neuh.’

Met de rug van haar hand veegt ze een traan van haar wang. Haar ogen zijn erg rood, alsof ze urenlang heeft gehuild. Maar omdat ze uien fijnhakt, hou ik mijn klep dicht. Ik schenk me een glas melk in en ga aan de keukentafel zitten. Op de gele leunstoel, jouw stoel. Op de tafel staat en ligt van alles chaotisch door elkaar: uien, knoflook, paprika’s, tomaten, een salami en een paar blikjes rode bonen. De ingrediënten voor Anja’s *chili special*.

‘Mama, wat doe jij op dit uur in de keuken op je trouwdag?’

‘Ik ben aan het voorkoken.’

Ik kreun en bonk met mijn voorhoofd op het tafelblad, één keer, twee keer, drie keer. In de koelkast wordt de stapel tupperwarebakjes alsmaar hoger. Anja is al dagen aan het voorkoken. Enorme hoeveelheden, voldoende voor een voetbalploeg. Maar het is allemaal alleen voor mij. Morgen rijden Anja en Hannes naar een houten huisje bij de Bodensee. Huwelijksreis. Dat houten huisje was belangrijk, want daar heeft hij haar vorig jaar om haar hand gevraagd.

‘Opa en oma geven me te eten. En Kim ook.’

Anja antwoordt niet, maar ze versnippert nu nog verbeterener uien. ‘Kijk uit!’ wil ik zeggen, maar het mes ontglipt haar en raakt een vinger. Rood, rode bloeddruppels.

Ik draai de kraan open, laat koud water over haar hand stromen. Dan loop ik naar de badkamer en ik kom terug met verbandgaas, pleisters en een schaar.

Anja ziet erg bleek om haar neus. Ik laat haar dan ook eerst zitten, op de gele stoel.

Bloed.

Niets voor mij.

Ik heb wel twee EHBO-cursussen gevolgd. Ik weet dus heel goed wat ik moet doen en het lukt me ook. Helemaal zoals het hoort. Het wondje bloedt niet meer, de vinger is vakkundig verbonden.

Anja kijkt ernaar.

Ik ook.

En.

Op hetzelfde moment dringt het tot ons door dat het haar ringvinger is, van haar rechterhand. De vinger waaraan – ik kijk op de klok boven de deur – over zowat acht uur haar trouwring moet worden geschoven.

Zou moeten, verbeter ik mezelf zwijgend. Want niemand kan er nu nog een ring om krijgen. Met het verbandje errond is de vinger nu zo dik als een Weens worstje. Daar lijkt hij zelfs een beetje op.

Ik bijt op mijn onderlip. Rustig maar, rustig.

Zeker niet.

Lachen.

In geen geval.

Lachen.

‘Daarmee kan ik niet trouwen!’ Anja staart naar haar vinger alsof die niet van haar is. Dan begint ze echt te huilen. ‘Je ... moet ... je moet Hannes opbellen,’ zegt ze hortend. ‘En het hu ... huwelijk afgelasten.’

Duidelijk een geval van plankenkoorts. Ik kruis mijn armen over mijn borst en schud mijn hoofd. ‘Onzin. De ring kan ook aan de andere hand.’ Ik tik op haar linker ringvinger.

‘Dat brengt ongeluk.’ Ze kijkt me met fonkelende ogen aan.

Woede, denk ik. Dat is goed. Alles is beter dan tranen.

Ik doe er nog een schepje bovenop. ‘Je bent linkshandig, dus past hij daar veel beter.’

Anja huilt alsmaar heviger.

‘Mama, mensen die maar één hand hebben, of zelfs helemaal geen, trouwen toch ook ...’

‘Gelast de bruiloft af!’ roept Anja. Ze rent naar de slaapkamer en knalt de deur achter zich dicht.

Ik pak de hoorn van de telefoon.

Nee, ik ga niet Hannes opbellen.

Kim.

Kim kan Anja vast wel kalmeren. En mij ook.

2

Hannes maakt er een heel spektakel van. Ik wist wel dat hij best wel goed is, maar dat hij voldoende talent heeft om Koning van de Comedians te worden, daar sloeg ik toch van achterover.

De trouwplechtigheid is bijna afgelopen. Ik hou de ringen klaar, want dat klusje hebben ze mij toevertrouwd. Zo meteen zullen Hannes en Anja elkaar hun jawoord geven en de getuigen van het huwelijk staan te wachten tot ze aan de beurt zijn. Hannes wilde Tom als getuige, Anja haar zus Andrea. Maar voordat die twee met hun handtekening het huwelijk bevestigen, is het mijn beurt.

Eigenlijk zou ik hier liever ver, heel ver vandaan zijn. Ik kijk echt nooit uit naar feestelijke gebeurtenissen. Ik vind het niet fijn dat alles dan zo strak verloopt. Dat het zo en niet anders moet, omdat het altijd zo ging en zal gaan, van de oerknal tot de wereld zal vergaan. Je krijgt bijna geen kans om te blunderen. Maar mij lukt het. Eerlijk gezegd, soms lok ik het zelfs uit. Iets laten mislopen in zo'n strak schema. Maar vandaag wil ik me bedwingen. Vandaag wil ik geen pijnlijke situatie veroorzaken. Anja zou me dat nooit vergeven.

Het gebouw waar het bureau van de burgerlijke stand van Neukölln is gevestigd, was vroeger een ziekenhuis. De kapel van toen is nu de trouwzaal. Het licht valt naar binnen door drie mozaïekramen.

Op Hannes en Anja.

Op Tom en Andreas.

En.

Op mij.

Ik sta nu tussen de twee getuigen. Ik heb mijn witblonde haar in een paardenstaart gebonden om het minder te laten opvallen, maar ik wed dat het licht er precies op schijnt en dat het daarvoor witter dan wit straalt.

Zo meteen, zo meteen.

Gaat het gebeuren.

Anja en Hannes gaan elkaar het jawoord geven.

Ik bijt op mijn onderlip. Bang dat er toch nog tranen zullen opwellen. Tot nu heb ik die terug kunnen dringen, al was het maar omdat er vandaag al genoeg werd gehuild. Lieve hemel, het moet toch een trouwplechtigheid worden, geen rouwplechtigheid ... Om mijn gedachten af te leiden kijk ik naar mijn schoenen. Die zijn splinternieuw en zitten ongemakkelijk. Anja heeft ze voor me gekocht, speciaal voor deze gelegenheid. Ze zijn bijna helemaal van zwart, glanzend leer gemaakt. Kortom, het zijn er die je maar één keer draagt, als je ertoe wordt gedwongen. Gelukkig mocht ik toch een jeans aan. Maar ik moest die wel strijken, net als mijn witte hemd. Maar voor een stropdas paste ik. Ik kijk stiekem naar Hannes: stropdas, grijs pak en zelfs een vest. Hij ziet eruit alsof hij zo elke dag naar kantoor gaat en niet in blauwe overall onder auto's ligt. Ook Anja ziet er super uit in haar helblauwe jurk. Die is onder de borst ingenomen met brede plooien. Eigenlijk zie je helemaal niets van haar dikke buik. Lokken van haar opgestoken kapsel hangen aan beide kanten van haar gezicht.

Tom geeft me een por. Ik moet de ringen aangeven.

Shit, shit, shit.

Ik heb de hint gemist. Mijn gezicht wordt bloedrood en mijn hand beeft zo hard dat ik de ring bijna laat vallen.

Hannes knipoogt naar me en neemt hem aan. Zijn hand is zo rustig alsof ik hem een schroevendraaier heb aangereikt. Anja houdt haar linkerhand klaar, maar hij neemt haar rechter en probeert de ring over de vinger te schuiven.

Wat.

Niet.

Lukt.

Ik kan het niet meer aanzien en kijk strak voor me uit de zaal in. Ik merk dat op steeds meer gezichten een grijns verschijnt. Opdat ook de mensen op de laatste rij het kunnen zien, steekt Hannes Anja's rechterhand in de lucht. Iedereen staart verbluft naar het Weense worstje.

‘Andere hand!’ Grapjas opa.

Oma duikt op vanachter haar zakdoek, waarin ze de hele tijd heeft zitten snikken. Ze port opa in zijn zij.

Maar.

Hij is altijd in voor een geintje. Vooral als zij het niet op prijs stelt. En net als ik is hij niet gek op rituelen. ‘Andere!’

De bediende van de burgerlijke stand probeert niet te lachen.

‘Andere, andere!’

Hannes slaat aanstellerig met zijn vlakke hand tegen zijn voorhoofd. Hij grijpt naar Anja's linkerhand en schuift de ring over de niet gezwollen vinger. De genodigden lachen en applaudiseren en hij doet alsof hij het zweet van zijn voorhoofd veegt – gelukt, eindelijk!

Anja knikt naar me. Ze wacht op de ring.

Ik.

Verstop hem, achter mijn rug – ze moet raden.

Soms moet ik wat weerbarstig kunnen zijn.

Hannes kijkt naar me met een brede grijns en hij steekt zijn duimen op.

Nu zijn we al met zijn tweeën als comedians.

Drie.

Want Anja speelt het spel mee. Ze kijkt Hannes aan, kijkt vragend de zaal in en legt haar vinger op haar neus.

Wie moet ze kiezen?

‘Links!’ brult opa. ‘Waar je hart zit!’

Ze tikt op mijn linkerarm en ik laat haar mijn linkerhand zien.

Leeg.

‘Oooo!’ klinkt het vanuit de zaal.

Ze tikt op mijn rechterarm.

‘Aaaah!’

Anja neemt de ring zo enthousiast beet dat hij uit haar hand vliegt.

‘Neeeee!’

Hannes springt in de lucht en vangt hem op.

‘Oef!’ Anja grijpt naar haar hart en begint te applaudisseren.

Iedereen volgt haar voorbeeld. Hannes overhandigt haar de ring met een buiging. Hij steekt zijn linkerhand uit.

Anja.

Schudt haar hoofd, ze wil de andere hand.

In de zaal wordt het zo stil dat je een speld kunt horen vallen. Hannes wijst naar Anja’s linkerhand, waar haar trouwring zit,

en dan naar zijn eigen linker, waar ook zijn ring moet zitten. Ze schudt haar hoofd.

Ineens voel ik me ongemakkelijk. Geen tel te vroeg, want nu spreekt ze mij aan.

Neem.

Hem.

Terug.

Ik hef mijn handen op, doe een stap naar achteren, en nog een stap, merk dat de sfeer in de zaal dreigt om te slaan. Ineens zie ik Anja weer voor me zoals ze vanmorgen was: helemaal buiten zichzelf. Ze kon haast niet ophouden met huilen. Zelfs niet toen Kim haar aan de telefoon moed probeerde in te spreken. Kim had nachtdienst en kon niet naar ons toe komen. Het gesprek duurde bijna een uur, echt waar. En ook later welden er nog tranen op in Anja's ogen. Ze moest ze twee keer opnieuw opmaken omdat de mascara was uitgelopen. Steekt er misschien toch meer achter dan de doodgewone plankenkoorts bij elke bruiloft?

Ik hou mijn adem in, net als iedereen in de zaal.

Hannes.

Valt op zijn knieën en steekt zijn rechterhand uit naar Anja.

Ze kijkt me aan, knijpt één oog dicht, helpt hem overeind door aan zijn das te trekken, pakt zijn linkerhand beet en schuift de ring over zijn vinger.

'Jaaaaa!'

De genodigden trappelen met hun voeten en klappen in hun handen. Ze roepen en lachen en ik doe mee.

Hannes trekt Anja tegen zich aan en kust haar en houdt er niet meer mee op.

Niemand blijft nog op zijn stoel zitten. Iedereen valt in elkaars armen.

Ik zei het al.

Hannes.

Is goed.